

O Kjari Luče Badano – protodakon Radomir Rakić

Kroz istoriju svete Crkve Hristove imamo milione ljudi, muškaraca i žena, mladih i starih, i na Istoku i na Zapadu, na Severu i na Jugu, koji su ovenčani vencem pravednosti i na kraju svog ovozemaljskog putovanja sa apostolom Pavlom mogli reći: „Dobar rat ratovah, trku završih, veru održah“ (2 Timoteju 4,7).

Mnogi ljudi misle da je danas teško ući u Carstvo nebesko, za koje je i Gospod Hristos, osnivač Crkve, rekao da se „s naporom osvaja, i podvižnici ga zadobijaju“ (Matej 11,12). Mi hrišćani svagda smo svesni i svog ličnog zalaganja i napredovanja na putu sticanja blagodati Svetoga Duha, mada ističemo i da se svi mi saborno spasavamo, što će reći, nikad kao pojedinac, nego u zajednici, u porodici koju apostol naziva „domaćom crkvom“ (Filimonu 2; Rim 16,4), kao i u Crkvi kao široj porodici našoj. Delatnim učešćem u svetotajinskom životu Crkve stičemo blagodat Svetoga Duha kako bismo se sve više približavali Bogu, a samim tim i jedni drugima, na koje se oslanjamo, kao kad se lestvama uspinjemo ka nebu.

„Od ove ljubavi nema veće da ko život svoj položi za bližnje svoje“ (Jovan 15,13), ističe Gospod. Devica Kjara Badano, u kalendaru blažena Kjara Luče, nije položila život svoj da bi posvedočila svoju veru, jer se to od nje nije ni tražilo. Ali, ona je položila svu svoju nadu i čvrstu veru u Gospoda svoga, koga je volela svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom mišlju svojom. Jednom reču, bila je ispovednik svoje vere, i ispunila je u svom, za nas ljude, kratkotrajnom ovozemaljskom životu obe Hristove zapovesti: o ljubavi prema Bogu i o ljubavi prema bližnjem (Matej 22,37-40), dakle, ispunila je carski zakon o ljubavi.

Ljubiti Boga prirodno je, jer je Bog ljubio nas i pre našeg postanka. Oni sveti koji su živeli u toj ljubavi i tom ljubavlju, svedočili su da nema pravoga života bez ljubavi prema Bogu i bližnjima. Sam sveti apostol Pavle svedoči: „Ko će nas rastaviti od ljubavi Hristove? Žalost ili teskoba, ili gonjenje, ili glad, ili golotinja, ili opasnost ili mač? ... Uveren sam da nas ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnjost, ni budućnost, ni visina, ni dubina, niti ikakva druga tvar neće moći odvojiti od ljubavi Božje, koja je u Hristu Isusu Gospodu našem“ (Rimljanima 8,35-39).

Ove iste reči mogla je u svakom trenutku izreći i revnosna u veri, pouzdana u nadi i istrajna u ljubavi mlada Kjara, rođena u naše vreme i, takoreći, u našem podneblju! Mogla je da u svojoj sredini, u svojem društvu svedoči o svome Ženiku Isusu, o kome revniteljke u ovom pokretu govore kao o Napuštenom Isusu, i to ne samo među mladima, što se i moglo očekivati budući da je bila vaspitana u hrišćanskom duhu i u čestitoj hrišćanskoj porodici na severu Italije, u malenom mestu Saselu, nego, kasnije, i pred mnogo starijim i obrazovanim licima raznih poziva, pred lekarima, inženjerima, čak i sveštenicima i drugima, pa i manje obrazovanim ljudima i licima „nižih“ zanimanja. I to sve iz dubine svoga srca i dubokog ubeđenja u nebesku nagradu Hristovu.

Ljubiti bližnjega svoga jeste žrtva. Naime, kad ga pomažemo u dobru i tražimo njegovu pomoć radi izvršenja dobrog nauma, onda ga istinski ljubimo. Kada prijatelj popravlja prijatelja u zlu, a u dobru podržava, ljubi ga istinski, a ako, pak, laska njegovim slabostima i opravdava pogreške, onda je prijateljstvo dovedeno u pitanje. Hrišćanin mora da zna da je prijateljstvo zarad uzgajanja duše na putu dobra mnogo pretežnije od staranja oko tela. Savremeni svetitelj srpski Nikolaj umesno primećuje: „U žalosti pomisao na prijatelja dovejava vedrinu na licu. U trpljenju videti prijatelja znači olakšanje. Na samrtnoj postelji prisustvo prijatelja ulepšava lice smrti. Prijateljstvo je uvek životvorni dah anđela, koji nas prati u životu, koji nas diže kad padnemo i nadahnjuje kad onemoćamo.“

Ako hrišćani ne umeju ili neće ljubiti bližnjega svoga, postavlja se pitanje kako će ispuniti Hristovu naredbu o ljubavi prema neprijateljima? Prave ljubavi neće biti prema bližnjima dok među ljudima ne bude uzajamnog poznanja, poštovanja i žrtvovanja.

Kjara Luče je umela da ljubi bliže svoje. A ta ljubav je poticala, kao iz nepresušnog i neiscrpnog izvora, od ljubavi Hristove, koji je sav ljubav. I ako bi jednom rečju trebalo da izrazimo suštinu hrišćanske vere, bila bi – ljubav! A blažena devica Kjara je sva gorela ljubavlju!

Preporučujući životopis blažene Kjare Luče na srpskom jeziku, citiramo svetog Nikolaja koji je na kraju jedne svoje knjige uputio ove reči čitaocu: „Brate, sestro, dete moje, kad pročitaš ovu knjižicu, razgledaj svoj život i vidi kakav si. Ako si na istom putu kojim su hodili sveti Oci tvoje Crkve i tvoga naroda, udvoj hrabrost i idi tim putem. Jer, taj put vodi raju i večnom životu. Ako li si se uputio drugom i drugačijem životu, vraćaj se brzo na sveti i istinski put Otaca svojih.“

Uvereni smo da će mnoge mlade duše radosno u duhu čitati ovu lepu, dirljivu biografiju, moglo bi se reći, žitije devojke koja je sa svojih devetnaest godina života postala uzor svojim vršnjacima kako se i dan-danas mogu negovati hrišćanski ideali, vrednosti življenja u Bogu i po Bogu, jednom rečju, živeti jevandelski.

Inače, knjiga, odn. *žitije*, – za razliku od mnogih ranijih žitija – reklo bi se, odiše vedrinom, a sve zato što je pisac imao pred sobom da sastavi životopis jedne devojke koja se družila sa svojim drugama i drugarima, svojom rodbinom, susedima, pohađala školu kao i sva druga deca, bila poslušna roditeljima i nastavnicima, profesorima, odlazila redovno na bogoslužjenja i vladala se prema duhovnim savetima svojih sveštenika – a sve u cilju da dospe „u čoveka savršena, u meru rasta punoće Hristove“ (Efescima 3,16), kako to predlaže i apostol Pavle pišući hrišćanima u maloazijskoj efeskoj opštini, koje na početku te svoje poslanice oslovljava kao „svete“ („svetima u Efesu i vernima u Hristu Isusu“). A Osnivač Crkve, Gospod Hristos nam upravo zapoveda u svojoj Propovedi na gori, koja bi se mogla smatrati programom jevandelskog učenja: „Budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski“ (Matej 5,48).

Protođakon Radomir Rakić

- Reč na svečanoj akademiji posvećenoj Kjari Lubič, u katedralnoj crkvi BDM u Beogradu 27. marta 2011.g.